

Aan de havens

DOOR

NANNIE VAN WEHL

Weder moet de werkdag aanvaard worden.
Rondom me heen is alles reeds aan den arbeid. De
fluiten der stoombooten gillen; de sleeperswagens hoor ik
rollen en rammelen in de straat, die op eenigen afstand

ligt, en ik haast me, gereed te komen om het huis te verlaten en me naar de binnenstad te spoeden, waar mijn werk me wacht.

Ik geloof, dat 't mooi lenteweer is. Maar zoo druk heb ik 't met mijn voorbereidselen voor mijn werkdag, dat ik 't niet tot mij door laat dringen, want dat zou mij op zuchten van verlangen te staan komen, op afkeer van de sombere binnenstad, op tegenzin in mijn langen harden werkdag.

En ik verlaat 't huis, niet voelende de schoonheid der pas ontloken lichtgroene blaadjes van de seringenstruiken, niet willende zien, hoe de iep voor mijn deur zijn fijne takjes reeds laat dansen in een teer bruingroen waas.

En voort ga ik, het plein af, een straat in — naar den Maaskant.

Dan breekt opeens de volle lenteheerlijkheid voor mij open. Nu moet ik 't weten en voelen, dat de lente daar is. Wijd en breed strekt zich plotseling 't riviergezicht voor me uit, en ik blijf bij den hoek der straat stilstaan, duizelend voor licht en lucht.

Zie, hoe kalm het water voortvloeit, even sidderend onder den aanzwevendenden wind! Voel, hoe dat heel anders dan gisteren is, die wind, nu de wangen streelend, gisteren geeselend en striemend.

Tegen de voorjaarsblauwe lucht hange fijne witte wolksluiers uitgelopen, — van lentezon is de gansche atmosfeer vol.

Het Westen houdt mijn verrukte blikken 't langst geboeid. Daar, in den zonnenevel, rijzen ijlfijn de masten der fregatten en der driemasters.

En als ik nu weer weet, dat ik voort moet gaan, dan zie ik weer, dat er vlak voor me is: drukte en gewoel, dat opeens zijn toppunt bereikt en me geheel uit mijn droomende verrukking roept.

Daar voor me aan den oever liggen tal van kleine ranke stoombooten, nu zwoegend onder een last van vee. Een komt er juist aan en 't lijkt zoo, of die last te zwaar is voor 't ranke witgeschilderde bootje.

De eerste kudde verlaat juist de landingsplaats, en dat deed de drukte en het gewoel ten toppunt stijgen.

En na mijn gedroom van straks lach ik nu hartelijk om de dwaze wendingen der dieren, die alle juist den anderen kant uit willen; om 't vreeselijk geschreeuw der drijvers, die zich aftobben in duizend sprongen, hun kelen verscheuren met duizend kreten, wyl ze het onwillige vee toch brengen moeten, de brug over, de stad in.

Daar komen van de brug af enkele trams en sleeperswagens de drukte vermeerderen.

Log, dom en angstig dringen de koeien tegen elkaar op, draaien mee met de richting der sleeperswagens, zoodat ze weer allen met hun kop den gevreesden „anderen kant” uit staan. En, als één begint te hollen, rennen ze opeens, vastbesloten mee, den anderen kant op, de breede hoofdstraat van 't Noordereiland in.

En nu ranselen opeens de talhouten der drijvers op hun ruggen, op hun koppen. Vlak voor me is een koe komen te staan, geheel uit den groep gedwaald, en de drijver geeft met 't talhout een vinnigen slag, recht op den goedigen, dommen snuit.

Dat's te erg. Nu is opeens alle vrolijkheid voor me uit de drukte verdwenen. 't Wordt angstig, ruw, wreed.

Toegevende aan de felle slagen, zijn de koeien eindelijk weer omgekeerd en schijnen in hun wanhoop besloten, den ten doode voerenden weg naar de stad toch in te slaan. Want opeens dreunt de Maasbrug onder hun doffe hoofslagen, voort ijlen ze met plumpe schokkingen. Zóó krachtig is hun wending geweest, dat met een plotselingen

slag twee drijvers tegen den grond zijn gekeild, zóó hard, dat ik meen, een ongeluk te hebben gezien.

Doch ze staan weer even vlug op, en 't geklop hunner dravende klompen voegt zich bij 't doffe hoefttrappel der voortvluchtende kudde — en ze schijnen zich op de achterste koeien te wreken door een verdubbelden roffel hunner talhouten.

Een andere kudde komt de brug op, stuk voor stuk tegen de kade opgeranseld — met hun zessen, achten, besteden de drijvers al de kracht hunner armen, al de klank hunner kelen aan een koe, die van den achterstevenden der boot de steile loopplank op moet.

't Is voorjaar. Deze schitterende lentehemel spreidt zich ook uit over de groenende weiden met duizend ontloken madeliefjes. Daar hooren de koeien nu, stil liggend aan 't heldere water. En hier worden ze geranseld, tot ze van angst heenvluchten, waar 't slachtersmes wacht.

Mij vervolgen voortdurend de goedig-domme oogen van de koe, die rustig voor me stond, en wie 't talhout opeens op den snuit striemde.

Ach, het arme, goedge kuddevolk! Geranseld, geslagen, agebeuld over de vreeselijke keien der stad, nu, in de lente.

Mijn lenteverrukking is weg.

Nu ben ik de brug ten einde en heb de stad bereikt. Doch nog geruimen tijd voert mijn weg langs den rivierkant.

Overal is het zwoegend leven der havens in vollen gang. De sjouwerlieden gaan af en aan; hier stijgen ze met machinale schreden, bukkend onder hun last, een ladder op; daar dalen ze in een kelder af.

De kettingen der stoomkranen knarsen; de kreten verheffen zich, als de stoomkraan zijn last heeft gevoerd tot boven de landingsplaats en nu onder oorverdoovend geknars en gerol die zal laten zakken.

Af en toe wordt de drukte ten toppunt gevoerd door kudden runderen, die voortgedreven, voortgeranseld worden tusschen rijtuigen en sleeperswagens door.

En mijn hart is bedroefd en angstig over het goede koeienvolk, ontvoerd aan de schoonheid der lachende lenteweiden hierheen.

Nu zie ik voor de deur van een huis langs den rivierkant een klein ophoopte van menschen. Vier of vijf bij elkaar. Meer konden er niet komen uit hun werk aan den oever, om te zien, wat er met een der hunnen gebeurd is.

Ik kijk toe. Ze staan voor een groot, statig huis, voor eene zware gebeeldhouwde deur. Met groote letters staat op de deur Dr. . . . Op de blauwe hardsteenen stoep staat een sjouwer der havens in den blauwen werkkiel, gesteund door een zijner kameraden.

Hij is blootshoofds. — Zijn verwilderde blik staart me wezenloos aan. Uit een gapende wond aan 't voorhoofd guld 't bloed over zijn grauwbleek gelaat. 't Stroomt over zijn kiel, is gedruppeld op de hardsteenen stoep.

Almaar zal ik voor me zien die verwilderde blikken, starend met dat grauwbleeke, bloedbedropen gelaat.

Dat heeft de arbeid gedaan, heeft zóó zijn slaaf gewond op dezen mooien lentedag.

Ransel nu de koeien — ik heb een mensch in pijn en smart gezien.